

Predmet: Zvornik (Grujić Branko i dr.)
Veće za ratne zločine Okružni sud u Beogradu
Broj predmeta: KV. 5/05

Glavni pretres: 29.11.2006.

Izveštaj: FHP, Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtva

Saslušanje svedoka Boška Milića

Svedok je u vreme događaja bio direktor preduzeća Drina-trans, od 10. 05. 1985. do 1996. godine. Sedište preduzeća bilo je u Karakaju. Kada je rat počeo, preduzeće je imalo šezdeset sedam autobusa. U preduzeću je 31. 12. 1991. godine radilo 317 radnika. Posle godinu dana taj broj smanjio se na 174 zaposlena. Kada se zaratilo, srpska vlast u Zvorniku uzela je šest autobusa za svoje potrebe. Sa tim autobusima i njihovim vozačima svedok nije imao više nikakve veze.

Za iseljavanje Muslimana iz Diviča TO je tražila 11 autobusa. Zahtev za autobuse podneo je svedok **R**, tako što je došao u sedište preduzeća sa jednim papirićem na kome je pisalo da je potrebno jedanaest autobusa za prebacivanje Divičana koji žele da pređu na slobodnu teritoriju. Svedoku je poznato da su autobusi sa Muslimanima iz Diviča išli do Han Pijeska, ali tamo nije izvršena predaja ljudi. Oni su prevezeni u mesto Milići, gde su ljudi u autobusima proveli noć, a onda su sledećeg jutra preko Zvornika odvezeni prema Crnom vrhu, gde takođe nisu mogli da pređu na teritoriju pod kontrolom Muslimana, pa su autobusi sa ljudima vraćeni u Zvornik. Tu su, na stanici, razdvojeni muškarci od žena i dece, koji su odvedeni u Kalesiju, pod kontrolom Muslimana. Svedok ne zna šta je bilo sa muškarcima. Preduzeću Drina-trans niko nije platio za usluge prevoza Muslimana iz Diviča.

Poznato mu je da je Branko Grujić bio predsednik Privremene vlade, Jovo Mijatović je bio važan faktor u SDS-u, a Marko Pavlović je bio komandant TO i sve paravojne jedinice bile su pod njegovom komandom. Angažovanje autobusa, mimo onih šest koji su na početku rata rekvirirani, teklo je tako što svedok **R** donese u preduzeće papirić na kome piše koliko je autobusa potrebno, a dispečeri preduzeća to evidentiraju.

Svedok tvrdi da njegovi autobusi nisu prevezli Muslimane iz Diviča u Dom kulture u Čelopeku niti iz Čelopeka u logor Batković. Svedok tvrdi da nije znao za logor u Čelopeku u to vreme, već je za njega saznao tek kada je počelo suđenje Repiću u Šapcu. On je svakodnevno prolazio kroz Čelopek i viđao je naoružane ljude pored Doma kulture, ali nije znao da se tu nalazi neki logor.

Svedoku je predsednica Veća predočila zbirni račun od 85.000 dinara koji je isplaćen iz budžeta srpske opštine Zvornik u korist preduzeća Drina-trans. Računi se odnose na prevoz ljudi autobusima u julu 1992. godine. Svedok je potvrdio da se na računu nalazi njegov potpis i potpis likvidatora Nade Ristanović.

U jednom od tih računa stoji da se naplaćuje prevoz zatvorenika obavljen 15. 07. 1992. godine sa četiri autobusa, na relaciji Zvornik–Bijeljina–Batković.

Komentar:

Iako priznaje autentičnost računa i svog potpisa na njemu, svedok tvrdi da autobusi njegovog preduzeća nisu prevozili zarobljenike iz jednog u drugi logor i da u to vreme nije znao za postojanje logora u Čelopeku.

Prva tačka optužbe: deportacija Muslimana iz Kozluka

Svedok je rođen i živeo je za vreme rata u selu Tabanci, koje je udaljeno oko dva kilometra od Kozluka. Poznao je većinu građana Kozluka. Tabanci su srpsko selo. Kozluk je bio pretežno muslimansko selo, okruženo srpskim selima. Poznato mu je da su Bošnjaci iz Kozluka, Šepka i Skočića sredinom aprila 1992. godine hteli da se isele u Tuzlu. Tim povodom organizovan je veliki skup u centru sela, kome su prisustvovali predstavnici vlasti iz Zvornika, verske starešine pravoslavne i islamske zajednice. Oni su ubedili Bošnjake da se vrate svojim kućama i da im garantuju bezbednost.

Svedok pamti da je pred kraj juna 1992. godine u preduzeće Drina-trans došao Jovo Mijatović i rekao da je postignut sporazum oko iseljavanja Bošnjaka iz Kozluka i da su potrebni autobusi za prevoz Kozlučana u Srbiju. Pomenuti Mijatović mu je još rekao da je sporazum napravljen sa Fadilom Banjanovićem i da je on lično pregovarao sa Banjanovićem. Svedok se veoma iznenadio kada je to čuo. Mijatović mu je na kraju razgovora rekao da će neko iz TO doći da se dogovori oko autobusa. Posle toga je došao svedok R i tražio preko dvadeset autobusa.

Predsednica Veća predočila je svedoku da je svedok R rekao da je po nalogu tadašnjeg komandanta TO Marka Pavlovića pozvao direktora preduzeća Drina-trans, svedoka Milića, i da su su optuženi Pavlović i svedok Milić telefonom razgovarali o autobusima. Svedok Milić rekao je da je o autobusima jedino razgovarao sa Jovom Mijatovićem, a da je u preduzeće došao svedok R sa zahtevom za angažovanje autobusa, ispisanom na papiriću. Svedoku je poznato da su Kozlučani napustili Kozluk i prešli u Srbiju u dvadeset šest autobusa.

Svedok ne zna za logore na *Ciglani* i u Batkoviću. Za logor na *Ekonomiji* znao je utoliko što su ga njegovi prijatelji Muslimani Jusuf Hadžavić i Mujo Vilić pitali da li može da pomogne da izvuče neke njihove rođake iz zatvora na *Ekonomiji*, a on im je rekao da ne može.